Умирай, як смертельно підстрелений звір,
Що й стрільця розриває на шмаття
І побідно несе на широкий простір,
За небесну блакить в нерозгаданий мир
Всю велику жагу і завзяття.

Сонце блиском мигне на криваві струмки;
Подорожній над трупами стоя,
Всі одважні чуття, всі трагічні думки
В невмирущий мотив перебійно-дзвінкий
Переллє на могилі героя.

То і смерть, як не смерть, а одвічне життя,
Їй не буде повік між живих забуття,
Злу й сваволі велика одвада,
Бо вона наш закон, благородне чуття
І в великому горі одрада.

Вічний Космос і Бог бачить силу твою
І вітає велике творіння!
Так сміліш прояви в благороднім бою
Всю любов до життя, всю одвагу свою,
Все святе передсмертне горіння.